

שלוש חסידות והשוליה

צ'כיה



לפני שנים רבות עמדה טחנת קמח על נהר אחד. הטוחן היה מכשף שחטף שלוש נסיכות, הפך אותן לחסידות והחזיק אותן בכלוב זהב.

פעם עבר ליד הטחנה שוליה צעיר. הוא מצא חן בעיני הטוחן וזה הציע לו "אם תרצה תוכל

להישאר אצלי כעוזר." הצעיר שמח להצעה

והסכים כי נמאס לו כבר ללכת ולחפש עבודה.

הטוחן הראה לשוליה את שלושת הציפורים ואמר "עליך להאכיל אותן ולדאוג להן. אבל אם תשחרר אפילו רק אחת מהן, תשלם בראשך!"

השוליה התחיל להאכיל את הציפורים, לנקות את הכלוב שלהן ולהביא להן מים. עם הזמן התרגל וحبב את החסידות והן התרגלו אליו, וכשזמן רב

לא בא לכלוב היו מתעצבות מאוד.

פעם אחת השוליה ניכנס לכלוב כדי להביא לציפורים אוכל. ואז אחת מהן התחילה לדבר אליו בקול אנוש "הו, איש צעיר, שחרר אותנו.

תעזור בכך לנו ולעצמך!"

השוליה נעמד כאילו רעם פגע בו, אך תוך רגע התאושש והתחיל לשאול את החסידה מה עליו לעשות.

"שחרר אחת מאתנו" אמרה החסידה "אל תפחד, אנו נדאג כבר לכל היתר."

השוליה נזכר באיום של הטוחן, אך למרות זאת פתח את הכלוב ושחרר חסידה אחת.

כשהטוחן ראה שרק שתי חסידות נשארו בכלוב, רץ אל השוליה ובחרב ערף את ראשו. החסידה שהשתחררה התעופפה בסיבובים מעל הטחנה.

היא ראתה את הרצח, הביאה במקור שלה ענף ושמה אותו על הגוף המת. באותו רגע הראש

נדבק לגוף, השוליה קם מהארץ שלם ובריא,

האכיל את החסידות הנותרות ובצהריים בא



יעלה על האומן! פעמיים הצלחת להערים עלי,
אבל אם תשחרר את החסידה השלישית אוציא
מגופך את הלב ואזרוק אותו לעורבים למאכל!"
ביום השלישי בא השוליה לכלוב וסיפר לחסידה
על האיום של הטוחן. אך החסידה אמרה "אל
תפחד! אדאג לחייך. אם תשחרר אותי נהיה
מאושרים, ביחד נשלוט על ממלכה גדולה
ונשכח כל הצרות." והשוליה שחרר את החסידה
השלישית.

הטוחן ממש השתגע מכעס. הוא הרג את
השליה, הוציא את לבו וזרק לעורבים. אך
החסידה חטפה את הלב, שמה על גופו של המת
ועפה משם. היא חזרה מהר ובמקורה החזיקה
קליפה עם כמה טיפות מים. את המים שפכה על
הגוף והצעיר קם על רגליו כאילו לא קרה דבר.
כשהטוחן ראה זאת, נרעד מפחד, נפל על הארץ
ומת.

השוליה נשאר לבדו ולא ידע מה עליו לעשות
עכשיו. אלא שאז באו שלושת החסידות, הודו לו

לארוחה כאילו לא קרה דבר.
הטוחן הביט עליו מלמעלה למטה ואמר "אני
רואה שהדבר לא כל כך פשוט כפי שנראה לי. אך
תיזהר! אם תשחרר עוד חסידה אחת, אוריד את
ידייך ורגלייך!"
השוליה לא אמר דבר, אך למחרת שוב פתח את
הכלוב ושחרר חסידה שנייה. הטוחן רץ אליו,
הפיל אותו ארצה, חתך לו רגליים וידיים והשאיר
אותו כך על האדמה. החסידה המשוחררת סבה
מעל הטחנה, אחר כך ירדה ושמה על הגוף המת
עשב כלשהו. הידיים והרגליים נדבקו חזרה לגוף
והשוליה קם בריא ושלים.
שוב חזר השוליה לטחנה כאילו לא קרה דבר.
הטוחן נבהל כשראה אותו חי וקרא "השוליה לא



ואחת מהן אמרה "הצלת אותנו מאויב גדול.
תעזור לנו עוד פעם אחת. שמע מה עליך לעשות.
תשיג דוד גדול, תמלא במים, תבעיר אש תחתיו
וכשהמים ירתחו זרוק את שלושתנו פנימה!"
השוליה נבהל כששמע את דבריה ובהתחלה
סירב לעשות דבר אכזרי כזה, אך החסידות
ביקשו אותו שוב ושוב ובסוף הוא הסכים, עשה
כפי שהורו לו ובעצמו התרחק, התיישב תחת עץ
ונרדם חזק.

הוא ישן הרבה זמן וכשהתעורר מצא את עצמו
בארמון מפואר, ומסביבו משרתים שרק חיכו
לפקודות שלו. הוא חשב תחילה שכל זה חלום,
אך אז נפתחו דלתות האולם ונכנסו שלוש
נסיכות. הן השתחוו לו ואמרו "אנו הציפורים
ששחררת מהכלוב. תודה לך על השרות שעשית
ועכשיו תוכל לבחור אחת מאתנו לאישה!"
השוליה בחר את הצעירה שבין הנסיכות. הן חיו
באהבה ושלוה ואם לא מתו, חיים עד היום.